

Walka z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE (2008/2071(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3 i 5 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka przyjętej w roku 1948,
- uwzględniając art. 2, 3 i 26 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1966 r.,
- uwzględniając w szczególności art. 5 lit. a) Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) przyjętej w 1979 r.,
- uwzględniając art. 2 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 24 ust. 3 oraz art. 34 i 39 Konwencji Praw Dziecka przyjętej w dniu 20 listopada 1989 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1989 r. w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw i dobra dziecka przyjętą w 1990 r.,
- uwzględniając art. 1, art. 2 lit. f), art. 5, art. 10 lit. c) oraz art. 12 i 16 zalecenia ogólnego nr 19 Komitetu ONZ ds. Eliminacji Wszelkich Form Dyskryminacji Kobiet przyjętego w 1992 r.,
- uwzględniając deklarację wiedeńską i program działań uchwalone na Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w czerwcu 1993 r.,
- uwzględniając deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet, pierwszy instrument międzynarodowy w zakresie praw człowieka dotyczący wyłącznie przemocy wobec kobiet, przyjętą w grudniu 1993 r.,
- uwzględniając deklarację i program działań Konferencji ONZ w sprawie ludności i rozwoju, przyjęte w Kairze w dniu 13 września 1994 r.,
- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działania Światowej Konferencji Kobiet, przyjęte w Pekinie w dniu 15 września 1995 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 1995 r. w sprawie IV Światowej Konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz Kobiet: walka na rzecz równouprawnienia, rozwoju i pokoju,¹

¹ Dz.U. C 166 z 3.7.1995, s. 92.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie łamania praw kobiet¹,
- uwzględniając protokół dodatkowy do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętej w dniu 12 marca 1999 r. przez Komisję ONZ ds. statusu kobiet;
- uwzględniając rezolucję Komitetu Doradczego ds. Równości Szans dla Kobiet i Mężczyzn Rady Europy na temat okaleczeń żeńskich narządów płciowych z dnia 12 kwietnia 1999 r.,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 16 kwietnia 1999 r. dotyczące wniosku w sprawie zmiany decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wspólnotowego programu działania (Programu DAPHNE) (2000–2004) w sprawie bezpośrednich środków mających na celu zapobieganie przemocy wobec dzieci, nastolatków i kobiet²,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie realizacji pekińskiej platformy działania³,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie wyników sesji specjalnej Zgromadzenia Ogólnego ONZ „Kobiety 2000: równouprawnienie, rozwój i pokój w XXI w. (5–9 czerwca 2000 r.)”⁴,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE (umowa z Kotonu) podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r. i załączony do niej protokół finansowy,
- uwzględniając wspólne ogłoszenie Karty praw podstawowych przez Radę, Parlament Europejski i Komisję na szczycie Rady Europejskiej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r.,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 14 grudnia 2000 r. o włączenie w zakres art. B5-802 budżetu na rok 2001 przeznaczonego na finansowanie programu DAPHNE problemu okaleczeń żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając rezolucję nr 1247(2001) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z dnia 22 maja 2001 r. na temat okaleczeń żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie okaleczeń żeńskich narządów płciowych przyjęte w dniu 3 maja 2001 r. przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy,
- uwzględniając swoją wcześniejszą rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych⁵,
- uwzględniając rezolucję nr 2003/28 Komisji Praw Człowieka ONZ z dnia 22 kwietnia 2003 r., w której dzień 6 lutego został ogłoszony międzynarodowym dniem zero tolerancji dla okaleczeń żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając art. 2, 5, 6 i 19 dodatkowego protokołu Afrykańskiej Karty praw człowieka i ludów z 2003 r., znanego również jako „Protokół z Maputo”, który wszedł w życie w dniu

¹ Dz.U. C 115 z 14.4.1997, s. 172.

² Dz.U. C 219 z 30.7.1999, s. 497.

³ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

⁴ Dz.U. C 67 z 1.3.2001, s. 289.

⁵ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 126.

25 listopada 2005 r.,

- uwzględniając petycję nr 298/2007 złożoną przez Cristianę Muscardini w dniu 27 marca 2007 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz praw dziecka¹,
 - uwzględniając art. 6 i 7 traktatu UE w sprawie poszanowania praw człowieka (zasad ogólnych) oraz art. 12 i 13 traktatu WE (niedyskryminowanie),
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0054/2009),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z danymi zebranymi przez Światową Organizację Zdrowia (WHO), na całym świecie od 100 do 140 milionów kobiet i dziewczynek poddanych zostało okaleczeniom narządów płciowych i że według danych WHO i Funduszu Ludnościowego Narodów Zjednoczonych każdego roku około 2-3 miliony kobiet są potencjalnie narażone na ryzyko tych poważnie szkodliwych praktyk,
- B. mając na uwadze, że każdego roku około 180 000 kobiet imigrantek w Europie jest poddawanych okaleczeniom narządów płciowych lub narażonych na nie,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z danymi WHO praktyki te stosuje się w co najmniej 28 krajach afrykańskich i niektórych azjatyckich oraz na Bliskim Wschodzie,
- D. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet, w tym okaleczanie narządów płciowych, wynika ze struktur społecznych opartych na nierówności między płciami i na zaburzonych stosunkach władzy, panowania i kontroli, w których przypadku presja społeczna i rodzinna jest przyczyną łamania podstawowego prawa, jakim jest poszanowanie integralności osoby ludzkiej,
- E. mając na uwadze, że należy z całą surowością potępić przymusowe poddawanie dziewczynek okaleczeniom narządów płciowych i uznać je za jawne naruszenie międzynarodowych i krajowych przepisów chroniących dzieci i ich prawa,
- F. mając na uwadze, że WHO określiła cztery typy okaleczeń żeńskich narządów płciowych, począwszy od częściowego lub całkowitego wycięcia łechtaczki do obrzezania (wycięcia łechtaczki i mniejszych warg sromowych), które stanowią 85% wszystkich okaleczeń, aż do najbardziej ekstremalnej formy, infibulacji (całkowitego wycięcia łechtaczki, mniejszych warg sromowych oraz całej wewnętrznej części dużych warg i zaszycie, tak by pozostało bardzo wąskie otwarcie pochwowe) i nacięcia (nakłucia, przekłuwanie lub nacięcia łechtaczki lub warg sromowych),
- G. mając na uwadze, że wszelkie formy okaleczenia żeńskich narządów płciowych, niezależnie od ich stopnia, stanowią akt przemocy wobec kobiet, a zatem pogwałcenie ich podstawowych praw, a zwłaszcza prawa do osobistej integralności oraz zdrowia fizycznego i psychicznego, a także praw dotyczących seksualności i rozmnażania; mając na uwadze, że

¹ Dz.U. C 41 z 19.2.2009, s. 24.

tego typu naruszeń nie można usprawiedliwiać, powołując się na kulturowanie różnego rodzaju tradycji kulturowych lub ceremonie inicjacyjne,

- H. mając na uwadze, że w Europie ok. 500 000 kobiet zostało poddanych okaleczeniu narządów płciowych i że klitoridektomia jest rozpowszechniona szczególnie w rodzinach imigrantów i uchodźców, a dziewczynki wysyła się nawet w tym celu do kraju ojczystego,
- I. mając na uwadze, że w perspektywie krótko- i długoterminowej okaleczenia żeńskich narządów płciowych powodują ciężkie i nieodwracalne uszkodzenia zdrowia psychofizycznego poddawanych im kobiet i dziewcząt, stanowiąc poważne naruszenie dla ich osoby i integralności, a w niektórych przypadkach prowadzą do śmierci; mając na uwadze, że wykorzystanie prymitywnych narzędzi i brak antyseptycznych środków zabezpieczających pociąga za sobą szkodliwe skutki uboczne, co może powodować bolesne stosunki płciowe i porody, nieodwracalne uszkodzenia narządów i komplikacje (na przykład krwawienia, stan szoku, infekcje, zakażenia wirusem HIV, tężcem i niezłośliwe nowotwory) oraz poważne komplikacje podczas ciąży i porodu,
- J. mając na uwadze, że okaleczenia kobiecych narządów płciowych, stanowiące naruszenie praw kobiet i dziewcząt zapisanych w wielu międzynarodowych konwencjach, są zakazane w prawie karnym państw członkowskich i naruszają postanowienia Karty praw podstawowych UE,
- K. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 16 stycznia 2008 r. Parlament wzywa również państwa członkowskie do przyjęcia konkretnych przepisów dotyczących okaleczeń żeńskich narządów płciowych w celu ścigania osób dokonujących tych praktyk na nieletnich,
- L. mając na uwadze, że Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet zobowiązuje państwa-strony do przyjęcia odpowiednich środków mających na celu zmianę lub uchylenie obowiązujących przepisów, zwyczajów i praktyk, które przyczyniają się do dyskryminacji kobiet, i do przyjęcia wszelkich stosownych środków na rzecz zmiany społecznych i kulturowych wzorców zachowań mężczyzn i kobiet w celu wyeliminowania przesądów, a także zwyczajów i wszelkich innych praktyk, opierających się na przekonaniu o niższości lub wyższości jednej z płci, albo na stereotypach roli mężczyzn i kobiet,
- M. mając na uwadze, że przyjęta w 1989 r. Konwencja o prawach dziecka stanowi, iż państwa-strony przestrzegają praw ustanowionych w konwencji i gwarantują je każdemu dziecku podlegającemu ich władzy bez jakiegokolwiek dyskryminacji i niezależnie od płci, a także przyjmują wszelkie skuteczne i stosowne środki w celu likwidacji tradycyjnych zwyczajów, które są szkodliwe dla zdrowia dzieci,
- N. mając na uwadze, że Afrykańska karta praw i dobra dziecka zaleca państwom sygnatariuszom wyeliminowanie praktyk społecznych i kulturowych szkodzących dobru, godności, normalnemu wzrostowi i rozwojowi dziecka,
- O. mając na uwadze, że w ust. 18 deklaracji wiedeńskiej i programu działań przyjętych w czerwcu 1993 r. stwierdza się, że prawa człowieka kobiet i dzieci stanowią niezbywalną, nierozzerwalną i niepodzielną część powszechnych praw człowieka,
- P. mając na uwadze, że art. 2 deklaracji ONZ w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet z 1993 r. zawiera wyraźne odwołanie do okaleczeń żeńskich narządów płciowych i innych

tradycyjnych praktyk szkodliwych dla kobiet,

- Q. mając na uwadze, że art. 4 tejże deklaracji przewiduje, że państwa powinny potępiać przemoc wobec kobiet, a nie powoływać się na zwyczaje, tradycje czy przekonania religijne, by uniknąć obowiązku jej eliminowania,
- R. mając na uwadze, że program działania międzynarodowej Konferencji w sprawie ludności i rozwoju, która odbyła się w Kairze w 1994 r., przewiduje, że rządy położą kres okaleczaniu żeńskich narządów płciowych tam, gdzie one istnieją, oraz wesprą organizacje pozarządowe i instytucje religijne, działające na rzecz wyeliminowania takich praktyk,
- S. mając na uwadze, że w programie działań przyjętym podczas IV Konferencji ONZ w Pekinie wezwano rządy do wzmocnienia przepisów, zreformowania instytucji oraz promowania norm i praktyk mających na celu eliminację dyskryminacji kobiet, której przejawem są między innymi okaleczenia żeńskich narządów płciowych,
- T. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie AKP-UE (umowa z Kotonu) opiera się na podobnych podstawowych zasadach i zawiera przepisy mające na celu zakazanie okaleczania żeńskich narządów płciowych (art. 9 w sprawie istotnych elementów umowy oraz art. 25 i 31 dotyczące odpowiednio rozwoju społecznego i kwestii płci),
- U. mając na uwadze, że w sprawozdaniu przyjętym w dniu 3 maja 2001 r. przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy wezwano do wprowadzenia zakazu stosowania okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz uznano te praktyki za niehumanitarne w rozumieniu art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka; mając na uwadze, że w sprawozdaniu stwierdzono, iż ochrona kultur i tradycji nie może być ważniejsza niż poszanowanie praw podstawowych i konieczność zakazania praktyk podobnych do tortur,
- V. mając na uwadze, że w ramach wspólnej europejskiej polityki imigracyjnej i azylowej, Rada i Komisja uznają, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych stanowi pogwałcenie praw człowieka; mając na uwadze, że wzrastająca liczba wniosków o azyl ze strony rodziców jest uzasadniana niebezpieczeństwem, jakie grozi im w kraju pochodzenia za odmowę udzielenia przyzwolenia na przeprowadzenie na ich dziecku okaleczenia narządów płciowych,
- W. mając na uwadze, że przyznanie rodzicom statusu osób ubiegających się o azyl nie gwarantuje, że ich dziecku nie grozi ryzyko okaleczenia narządów płciowych, co w niektórych przypadkach jest praktykowane już po osiedleniu się danej rodziny w kraju przyjmującym UE,
- X. mając na uwadze oświadczenie komisarzy europejskich B. Ferrero-Waldner i L. Michela z dnia 5 lutego 2008 r., w którym wypowiedzieli się wyraźnie przeciwko okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, podkreślając niedopuszczalność tych praktyk czy to w UE, czy to w krajach nienależących do UE oraz stwierdzając, że łamanie praw kobiet nie może w żadnym przypadku być usprawiedliwiane powoływaniem się na relatywizm kulturowy lub tradycje,
- Y. mając na uwadze, że krajowe ośrodki i instytucje dla młodzieży i rodzin mogą oferować im doraźną pomoc, podejmując działania prewencyjne przeciwko praktykowaniu okaleczania żeńskich narządów płciowych,

1. zdecydowanie potępia okaleczanie żeńskich narządów płciowych jako łamanie podstawowych praw człowieka, a także jako brutalne naruszenie integralności i osobowości kobiet i dziewcząt, i w związku z tym uważa te praktyki za poważne przestępstwo z punktu widzenia społeczeństwa;
2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania globalnej strategii oraz planów działania mających na celu eliminację okaleczania żeńskich narządów płciowych w UE i zapewnienie wymaganych środków – w formie przepisów prawnych i administracyjnych, systemów prewencyjnych oraz środków edukacyjnych i społecznych, a w szczególności poprzez szerokie rozpowszechnianie informacji dotyczących istniejących mechanizmów ochrony dostępnych dla najbardziej narażonych grup – aby zagwarantować rzeczywistym i potencjalnym ofiarom odpowiednią ochronę;
3. podkreśla konieczność indywidualnego rozpatrywania każdego z wniosków azylowych złożonych przez rodziców z powodu groźb, na jakie są narażeni w kraju pochodzenia za odmowę udzielenia przyzwolenia na przeprowadzenie na ich córkach okaleczenia żeńskich narządów płciowych oraz konieczność zapewnienia, by takie wnioski były poparte gruntownymi dowodami, które uwzględniają jakość wniosku, osobowość i wiarygodność osoby ubiegającej się o azyl, oraz prawdziwość motywów leżących u podstaw wniosku;
4. podkreśla, że kobietom i dziewczętom, którym udzielono azylu w UE z powodu grożącego im okaleczenia żeńskich narządów płciowych, należy zapewnić jako środek prewencyjny systematyczne badania przeprowadzane przez organy służby zdrowia lub lekarzy, aby chronić je przed wszelką groźbą okaleczenia żeńskich narządów płciowych dokonaną już na terytorium UE; uważa, że środek ten nie może w żadnym wypadku dyskryminować tych kobiet i dziewcząt, a jedynie stanowić metodę zapewnienia skuteczności zakazu przeprowadzania okaleczenia żeńskich narządów płciowych w UE;
5. domaga się, by tej ogólnej strategii towarzyszyły programy edukacyjne oraz organizacja krajowych i międzynarodowych kampanii na rzecz poszerzenia wiedzy w tym zakresie;
6. popiera zainicjowaną przez Europol inicjatywę mającą na celu koordynację działań policji europejskich w celu wzmocnienia środków walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych, zajęcia się kwestią niskiego poziomu doniesień o tych praktykach oraz trudności w zbieraniu dowodów i świadectw, a także w celu skutecznego ścigania odpowiedzialnych za te przestępstwa; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do przeanalizowania ewentualnych dodatkowych środków na rzecz ochrony ofiar po ich zgłoszeniu się;
7. wskazuje na fakt, że wspomniane w wyżej wymienionym Protokole z Maputo środki na rzecz zniesienia szkodliwych praktyk, takich jak okaleczanie narządów płciowych, obejmują co następuje: pobudzanie świadomości publicznej za pośrednictwem akcji informacyjnych, formalnej i nieformalnej edukacji oraz kampanii, zakaz wszelkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych, w tym zabiegów przeprowadzanych przez personel medyczny, poprzez przepisy i sankcje, wsparcie poszkodowanych za pośrednictwem usług ochrony zdrowia, pomocy prawnej, opieki psychologicznej oraz edukacji i ochrony kobiet, które są potencjalnymi ofiarami szkodliwych praktyk lub innych form przemocy, wykorzystywania lub nietolerancji;
8. wzywa państwa członkowskie do określenia liczby kobiet, które zostały poddane okaleczeniom narządów płciowych oraz tych, którym to grozi w poszczególnych państwach członkowskich, biorąc pod uwagę fakt, że wiele państw nie dysponuje jeszcze danymi ani

nie posiada zharmonizowanych systemów gromadzenia tych danych;

9. wzywa do wprowadzenia „europejskiego protokołu zdrowia” w celu monitorowania omawianego zjawiska i stworzenia bazy danych dotyczącej praktyk okaleczania żeńskich narządów płciowych, ponieważ może być to użyteczne ze statystycznego punktu widzenia lub pomóc przy prowadzeniu kampanii informacyjnych adresowanych do odnośnych społeczności imigrantów;
10. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia takich danych naukowych, które mogłyby być wykorzystywane przez WHO do prowadzonych przez nią działań na rzecz wykorzenia praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych w Europie i na pozostałych kontynentach;
11. wzywa Komisję do włączenia klauzuli o eliminacji okaleczeń żeńskich narządów płciowych do swoich negocjacji i porozumień o współpracy z odnośnymi krajami;
12. wzywa do zbierania informacji o stosowaniu najlepszych praktyk na poszczególnych szczeblach oraz do analizy ich wpływu (w miarę możliwości na podstawie projektów finansowanych w ramach DAPHNE III i rezultatów uzyskanych w ramach tego programu) oraz do szerokiego rozpowszechniania odnośnych informacji, a także do wykorzystania przy tym praktycznych i teoretycznych doświadczeń ekspertów;
13. zwraca uwagę, że krajowe ośrodki i instytucje odgrywają zasadniczą rolę w identyfikowaniu ofiar i przyjmowaniu środków ochronnych wobec okaleczaniu żeńskich narządów płciowych;
14. wzywa do wzmocnienia istniejących europejskich sieci działających na rzecz zapobiegania szkodliwym tradycyjnym praktykom, na przykład poprzez szkolenia dla organizacji pozarządowych, lokalnych stowarzyszeń typu non-profit i osób działających w terenie, a także do wspierania tworzenia takich sieci;
15. z zadowoleniem przyjmuje istotny wkład wielu międzynarodowych i krajowych organizacji pozarządowych, ośrodków badawczych, europejskiej sieci na rzecz zapobiegania okaleczeniom żeńskich narządów płciowych w Europie oraz zaangażowanych osób, które dzięki finansowaniu, m. in. ze strony organów ONZ i w ramach programu DAPHNE, przygotowują różne projekty służące pogłębianiu wiedzy, zapobieganiu i eliminacji okaleczeń narządów płciowych kobiet; uważa, że tworzenie sieci złożonych z organizacji pozarządowych i organizacji, których podstawą jest działalność w poszczególnych społecznościach, na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym ma niewątpliwie zasadnicze znaczenie dla skutecznej eliminacji okaleczeń żeńskich narządów płciowych oraz dla wymiany informacji i doświadczeń;
16. zwraca uwagę, że w art. 10 dyrektywy Rady 2004/83/WE¹, w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony określono, że można uwzględnić aspekty związane z płcią, co nie tworzy samo w sobie domniemania o stosowalności tego artykułu;
17. wzywa, by Europejska Agencja Praw Podstawowych i Europejski Instytut

¹ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

ds. Równouprawnienia odgrywały wiodącą rolę w walce z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych w ramach odpowiednich wieloletnich lub rocznych programów pracy; uważa, że agencje te mogłyby prowadzić działania priorytetowe w zakresie badań naukowych i/lub uświadamiania, umożliwiając tym samym lepsze zrozumienie zjawiska okaleczania żeńskich narządów płciowych na poziomie europejskim;

18. uważa, że w krajach dotkniętych problemem okaleczeń należy organizować fora dialogu, reformować tradycyjne przepisy prawne, podejmować temat okaleczania żeńskich narządów płciowych w szkołach i wspierać współpracę z kobietami, które nie zostały poddane klitoridektomii;
19. powołując się na prawa człowieka, integralność osoby ludzkiej, swobodę przekonań i prawo do ochrony zdrowia, wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do współpracy w zakresie harmonizacji obowiązujących przepisów i jeżeli okażą się one nieodpowiednie, do zaproponowania stosownych nowych przepisów;
20. wzywa państwa członkowskie do egzekwowania obowiązujących przepisów w zakresie okaleczania żeńskich narządów płciowych lub do włączenia ich do przepisów dotyczących karania poważnych okaleczeń ciała, jeżeli praktyki te miały miejsce w obrębie Unii Europejskiej, oraz do zapobiegania temu zjawisku i walki z nim poprzez pogłębienie wiedzy odnośnych podmiotów (pracownicy socjalni, nauczyciele, policja, personel służby zdrowia), umożliwiając im w ten sposób rozpoznawanie okaleczeń i reagowanie w celu osiągnięcia jak najlepszego stopnia harmonizacji przepisów obowiązujących w 27 państwach członkowskich Unii;
21. wzywa państwa członkowskie do zobowiązania internistów, lekarzy i personelu medycznego w szpitalach do powiadamiania organów służby zdrowia i/lub policji o przypadkach okaleczeń żeńskich narządów płciowych;
22. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia konkretnych przepisów dotyczących okaleczania żeńskich narządów płciowych lub do ścigania każdej osoby dopuszczającej się tego rodzaju praktyk na mocy obowiązujących przepisów;
23. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do ścigania, potępienia i karania tych praktyk poprzez wdrożenie zintegrowanej strategii, uwzględniającej wymiar prawny, zdrowotny i społeczny oraz integrację społeczności imigrantów; wzywa w szczególności, by w odnośnych dyrektywach w sprawie imigracji traktować okaleczenia narządów płciowych jako przestępstwo oraz by wprowadzić kary dla osób, które okażą się winne popełnienia tego przestępstwa, jeżeli praktyki te miały miejsce w obrębie Unii Europejskiej;
24. wzywa do ustanowienia stałych punktów kontaktowych ds. harmonizacji technicznej i koordynacji między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a instytucjami afrykańskimi; uważa, że w skład tego rodzaju punktów powinni wchodzić specjaliści w zakresie okaleczeń żeńskich narządów płciowych oraz przedstawiciele wiodących europejskich i afrykańskich organizacji kobiecych;
25. wzywa do zdecydowanego sprzeciwienia się praktyce nakłuwania łechtaczki i wszelkim formom medykalizacji, proponowanym jako rozwiązania pośrednie między obrzezaniem łechtaczki a poszanowaniem tradycji etnicznych jako elementu tożsamości, ponieważ oznaczałoby to usankcjonowanie i akceptację praktyki okaleczania narządów płciowych na obszarze Unii Europejskiej; ponownie wyraża całkowite i zdecydowane potępienie dla

okaleczania żeńskich narządów płciowych, ponieważ nie ma żadnych powodów – społecznych, ekonomicznych, etnicznych, zdrowotnych czy innych – które mogłyby je uzasadnić;

26. wzywa do wyeliminowania okaleczeń żeńskich narządów płciowych poprzez politykę wsparcia i integracji kobiet i rodzin hołdujących tradycji, aby bez osłabiania prawa lub naruszania podstawowych praw człowieka i bez uszczerbku dla prawa do samostanowienia w kwestiach dotyczących płci, zagwarantować kobietom ochronę przed wszelkimi formami wykorzystywania i przemocy;

27. oświadcza, że argumenty przytaczane przez liczne społeczności na rzecz utrzymania tradycyjnych praktyk szkodliwych dla zdrowia kobiet i dziewcząt, są całkowicie nieuzasadnione;

28. wzywa państwa członkowskie do:

- traktowania każdego przypadku okaleczenia żeńskich narządów płciowych jako czynu karalnego bez względu na istnienie lub brak przyzwolenia ze strony poszkodowanej kobiety oraz karania osób, które pomagają, zachęcają, doradzają lub udzielają wsparcia przy dokonaniu takiego zabiegu na ciele kobiety lub dziewczynki;
- ścigania, postawienia przed sądem i ukarania każdego obywatela, który dopuścił się karalnego czynu okaleczenia narządów płciowych kobiety, nawet jeżeli czyn ten miał miejsce poza granicami państw członkowskich (eksterytorialność czynu karalnego);
- przyjęcia środków legislacyjnych, gwarantujących sędziom lub prokuratorom możliwość podejmowania działań ochronnych i prewencyjnych w odniesieniu do znanych im przypadków kobiet lub dziewcząt zagrożonych okaleczeniami;

29. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia strategii prewencyjnej w zakresie działań społecznych służących ochronie nieletnich kobiet bez stygmatyzowania społeczności imigrantów za pośrednictwem programów rządowych i usług socjalnych, mających na celu zapobiegnię tym praktykom (poprzez edukację, szkolenia i kampanie podnoszące poziom wiedzy zagrożonych grup ludności); strategia ta powinna też zagwarantować ofiarom, które zostały poddane tego typu okaleczeniom, pomoc psychologiczną i medyczną oraz w miarę możliwości bezpłatne leczenie; ponadto zwraca się do państw członkowskich o zwrócenie uwagi na fakt, że zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony praw dziecka groźba lub niebezpieczeństwo poddania okaleczeniu narządów płciowych może stanowić powód uzasadniający interwencję władz;

30. wzywa państwa członkowskie do opracowania wytycznych skierowanych do przedstawicieli zawodów związanych ze służbą zdrowia, nauczycieli i pracowników socjalnych w celu informowania rodziców w odpowiedni sposób i w razie potrzeby za pośrednictwem tłumaczy ustnych o ogromnym ryzyku związanym z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych oraz o tym, że w państwach członkowskich takie praktyki noszą znamiona przestępstwa; domaga się ponadto, by państwa członkowskie współpracowały ze sobą i finansowały pracę sieci i organizacji pozarządowych, które prowadzą działalność edukacyjną, uświadamiającą i informacyjną na temat okaleczeń narządów płciowych kobiet w ścisłym kontakcie z rodzinami i społecznościami;

31. wzywa państwa członkowskie do przekazywania niepiśmiennej ludności dokładnych

i zrozumiałych informacji, szczególnie za pośrednictwem konsulatów państw członkowskich przy wydawaniu wiz; jest zdania, że również w momencie przybycia do kraju przyjmującego służby imigracyjne powinny informować o przyczynach prawnego zakazu, by rodziny rozumiały, że zakaz tradycyjnych praktyk nie jest atakiem na kulturę, lecz stanowi prawną ochronę kobiet i dziewczynek; uważa, że należy informować rodziny o skutkach prawno-karnych, obejmujących również karę więzienia, w przypadku dowiedzenia dokonania okaleczenia narządów płciowych;

32. domaga się poprawy sytuacji prawnej kobiet i dziewcząt w krajach, w których stosuje się okaleczanie żeńskich narządów płciowych, aby wzmocnić ich pewność siebie, inicjatywność i poczucie odpowiedzialności;
33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.